

Pere Ribot i Sunyer

Vilassar de Mar, 21 de febrer de 1908

Girona, 21 d'agost de 1997

“...a Vilassar m’hi sento molt arrelat perquè fou on vaig descobrir el món que m’envoltava: la llum, la vida i el mar”.

“...en el Maresme hi tinc presos en el ulls el iode i la salabor del mar (...) on la muntanya es breu...Sant Mateu, coll de Port, Montcabrer i Burriac, tot a pocs quilòmetres de la mar, mar i muntanya formen un tot”.

“En el fons un mar contemplatiu, íntim, com formant ell i jo una mateixa cosa”.

El 2 d’agost de 1941 arribà a Riells (Vallès Oriental, als peus del Montseny)

“ Posar peu en aquest lloc i sentir-me com creat de bell nou fou tot u”.

“...cada dia m’unia més a la gent del poble i m’enamorava més d’aquella natura a la qual m’abraçava amb força”.

“La bellesa del seu entorn, la quietud i el fer de la gent em feien pensar molt...comprenia que la llibertat del silenci, la de l'aigua i la virginitat del paisatge ...eren un privilegi rar que no trobaria enlloc”.

“ En aquest lloc meravellós tenia moltes hores per a pregar, per a pensar i per a escriure i vaig descobrir que viure amb senzillesa i simplicitat era molt agradable. Dissortadament, avui més que mai, molta gent mor sense saber què és el silenci”.

El 13 de juny de 1954 tingué lloc la primera Festa poètica en honor de “Verdaguer i la muntanya del Montseny”.

Als centenars de persones concentrades a Riells:

“...vosaltres, hereus de la melangia i l'esperança sou...aquest triangle adorable de Catalunya, que vosaltres amoixeu amb els vostres peus (el paisatge, el país, **la terra**), resseguint els plets envellits i venerables de la seva **història** ...d'una **llibertat** sense traves... vosaltres roselles fervents del seu escut, refeu el sentiment esmaperdut de la seva grandesa històrica”.

L'HOME AUTÈNTIC

*Heus aquí l'home autèntic: el forjador de pau.
Li vessa pels sentits, la té pintada al rostre,
la viu com un gran foc,
cripta d'intimitat, caliu de fe.
Malgrat fet al dolor, al combat de cada dia,
la prova no li lleva la pau, rel de l'amor
perquè viu empeltat en el misteri, el Crist,
com pàmpol en el cep i és raïm de bon most
contra el vi aspre de la terra.*

El poeta:

“...jo veig l'eternitat en una gota d'aigua”

“Cal morir per a viure. I jo moro i visc en el poema”

“Poesia per a mi és oració”

El nervi d'un poema rau, a voltes, en un mot que universalitza sobtadament el teu paisatge interior, o que conté terriblement allò que no has pogut o sabut dir”.

“El poeta canta el moment de la vida, la joia i el dolor, com si rebés el buf del mateix Esperit Creador”.

“...la poesia em fa alliberar a través de l'idioma...i universalitzar el sentit cristià de Catalunya”.

“...em moc en dos misteris, el de Déu i el dels homes”.

“...la poesia et permet expressar l'home total que surt a flor de la seva pròpia tragèdia, en un vaivé d'eternitat”.

L'home:

“Heus aquí l'home autèntic: el forjador de pau”.

“No tinc por perquè estimo”.

“Visc de l’amor i del dolor a foc lent”

“La humilitat és una prada
per on camina el rostre de Déu...”

“Sento córrer pel meu cos
la soledat dels meus plors”

“Camino en la foscor i hi veig de nit.
Veig sense llum. Respiro l’infinit”

“Sóc fill de la meva nuesa...”

“Viure és crear-se sempre de bell nou”.

“He trobat una perla de gran preu:
la teva veu”.

“L’home interior viu en silenci i en pau.
Aquí teniu la clau
i la rel de la vida”.

En un temps i en un país.....

“He defensat sempre Catalunya sempre i en tot moment, i mai no m’ha agradat que ens privessin de les llibertats que hem de tenir com a país”.

“Assistia a conferències, a jocs florals i a reunions, sempre ho feia amb l’ànim de restablir les coses que ens havien pres o de què ens privaven per un camí que no ens portés a noves lluites”.

“Amb la meva tasca he mirat sempre d’agermanar parers i pobles. No de desavenir i trossejar”.

“Acabada la guerra civil de 1936-1939 començà l’altra ofensiva, la de l’opressió contra la llibertat i la cultura d’un poble. Calia fer vida de caverna, respirar l’aire de la ciutat interior”.

“Que en vingué, de gent, a cercar quatre mot d’acolliment, d’optimisme, contra l’opressió de l’exèrcit vencedor!”

“Un xic d’optimisme fou prou per a desvetllar consciències adormides o temorenques. A més vaig enlairar sempre la nostra bandera catalana on em jugava la pell. Riells esdevingué aviat com un lloc de romiatge incessant, reconfortador”

“Els dissabtes els aprofitava per a baixar a Barcelona (...), vaig prendre el costum d’anar a la Modelo a veure els presos que coneixia i, de passada, a tots els que necessitessin els meus

serveis. (...) Les autoritats de la institució em van demanar si podia atendre els presos de les galeries 4 i 6, que eren els condemnats a mort, cosa que vaig acceptar. Ens passàvem l'estona parlant de moltes coses, però els silencis eren llargs. Molts d'ells van escriure el seu nom en una de les pàgines del meu breviari, que després mostrava a les seves famílies per a fer-los saber que el seu pare o el seu fill era viu”.

“Eren moltes les persones que pujaven, sense haver d'amagar-nos, parlàvem de la necessitat que tenia Catalunya de recuperar les pròpies lleis fonamentades en el **dret** català, i la llengua que s'utilitzava des de feia més de mil anys i que volíem recuperar com a fet nostre”.

“No trèiem mandrons i espases, però volíem el que ens pertanyia com a nació”.

“Ara que sóc rústec, més franc i que estic més sol, continuo pensant com abans; que la via pacífica és la millor manera perquè Catalunya torni a disposar dels **drets nacionals** que tenia que ens manquen i que no ens acaben de donar del tot”.

Han dit de Pere Ribot:

Tomàs Garcés: "...vigoria, ritme, claror i claredat revelen una personalitat de poeta autèntic".

Josep Pla: "Li hem d'agrair per haver reaccionat contra la poesia facilista – falsos Verdaguers, imitadors de Sagarra".

Joan Triadú: "Parteix de la renovació de la poesia religiosa, però enlloc d'anar més al concepte, a la ment, s'adreça a descobrir les Escripures, a frec de la mística, les vivències de la fe. Com a actitud religiosa s'avança a l'actitud "oficial" del temps".

"Esforç heroic de lluitar per la fe en Crist i per la fe en Catalunya".

Josep Miracle: "El que més m'ha impressionat de Pere Ribot ha estat la seva sinceritat, com a home i com a poeta. No es feia l'humil; ho era; i perquè ho era, no va ser mai vanitós, tot l'extraordinària facultat de ser un molt bon poeta".

"La seva principal font d'inspiració es troba en allò que ell en deia la "meditació interior" (...) per tal de poder tenir una idea ben clara d'allò que està bé i d'allò que no ho està".

Salvador Espriu: “La llavor o el gra que vós sembreu no morirà pas, ans fructificarà en una collita abundosa, en una collita literària i sacerdotal”.

Marià Manent: “La seva poesia ha arribat a un admirable punt de maduresa. Fins i tot diria que ha creat un estil, un estil seu inconfusible”.

Albert Calls: “En Ribot, vida i poesia són indestriables. La seva poesia és atemporal , sempre cercant l’essència de les coses (...) a més estimava amb passió la seva triple vocació d’escriptor, religiós i català”.

“Conrea una poesia espiritual, però de registre força contemporani i allunyada del que és habitual i tòpic en la poesia religiosa carrinclona”.

“ El meu afany cada dia frisa
ésser imatge vivent , i vol i dol.
Lluiten la terra i l’esperit, estol
d’exèrcits afollats amb cridadissa.

Doneu-me, oh Esperit, forma i bon sol,
i alè, i viurà l’argila trencadissa,
ben cuita de rabell i de bardissa.”

“M’he fet captiu pel goig de l’alt voler
- no de la carn, ni de la sang, ni el dol.
Vull ésser rossinyol que canta i vol
el vol que el llanci a l’aire de Jahvé.”

“Sóc fill de la meva nuesa,
pastat de l'argila d'Adam;
però Tu m'eleves, i el flam
em torna celeste bellesa.

(...)

I has fos en l'amor dues ànimes:
justícia i pau s'han besat!”.

“La humilitat és una prada
per on camina el rostre de Déu”.

La gràcia

“La sento créixer en mi
i córrer com un cavall pel bosc
i per les branques de la meva sang.
Amb ella rego el camp de la teva paraula,
i torna a Tu, i em sento créixer com
un arbre en el gran riu
d’or de la teva veu”.

“Conec l’alegria
d’una font invisible, en el pur
reialme del cor, i en el mur
del meu íntim casal.”

“El teu amor
és l'aire fresc de l'Esperit
que mou el mar i la riera.”

“No sóc la mel de la terra
sinó la llum i la sal.
He vingut a encendre el món
amb el silenci de Déu.”

“Com el serpent per la pedra
i la nau per la mar,
que no hi deixen rastre;
així la meva mà pel teu cor,
arrencant-li l'escorça i la tenebra,
esdevindrà pur com la neu,
cenyit de càntics d'immortalitat.”

“Que dolç des d'aquí, esperar la mort!
El repòs et vindrà en l'últim alè
- salt mortal de la pols amb el tot-
per a configurar-te, sense termes, amb el Crist.”

*“Esperit
sóc davant teu com un fruit agre
i com un bri de palla que crema el teu alè.
Com un lleó t’abraones amb mi
silenciosament, treballes, formes l’home
interior. Sóc pres de la teva ombra
i cremo en holocaust el meu no res.
Sorgeix, a flor de carn, la teva imatge,
La terra verge, el nou Adam.”*

*“He trobat una perla de gran preu:
la teva veu.*

*I em venc tot el que tinc: tot jo. Perquè tinc fam
de posseir la perla colgada en el teu camp.
Bé val deixar-ho tot per allò que no mor:
Trobar la perla en el meu cor.”*

*“Camino en la foscor i hi veig de nit
l'aigua m'ha fet de bell nou home, jo,
ànima i cos, formen el tot, el to
de la veu que m'atreu de l'Esperit.”*

*“Porto la mort de Crist en el meu cos.
Dolor secret, pregon, l’únic camí.
La seva voluntat és el meu vi
que em dóna ardor en combat sense repòs.”*

*“Clam que no cessa, el meu desig.
El meu desig és davant vostre
i és el meu prec interior.
Que no mori el desig,
el meu afany, la meva veu.
Que no m’atueixi el fred
perquè no pregaria, no llevaria fruit
- el fred d’amor, silenci del meu cor.
Amor, clam de la meva sang.”*

*“Servir és viure la fe,
partir-la, com pa tou, entre els germans
i fer servir les mans
en plenitud d’amor, com la lluna fa el ple.*

*Servir és caminar sempre muntanya amunt, l’espai
de la Paraula que no té repòs
i no mor mai
i que t’abriga l’esperit i el cos.*

*Donar-te en pur servei
de l’alegria i el dolor. Comprendre.
És or de bona llei
que no es pot vendre.*

*Fer sentir el gust de Déu
a tothom, el paisatge
transparent, íntim, de la seva imatge
en nostra vida breu”.*

*“Vinc, pobre, a Tu, el més pobre,
a pidolar, a enriquir-me de la teva estretor;
vinc, famolenc, al Pa que em treu la fam,
a l’aigua interior, do del pou de Jacob,
a rentar-m’hi la cara, les mans, mudar de rostre;
i vinc, cec, a la llum
per tal que no m’adormi en la pols, xuclat de mort
i ressusciti sempre en el teu dia.”*

*“No tinc por perquè estimo.
Veig el teu rostre en mi
i copso el teu alè, la teva sang
que em fa reviure els membres.
I en mi renoves la teva presència,
salves la imatge en Tu.
I, tot, tan íntim, tan fort
que ambdós formem, de sempre,
una mateixa carn d’amor,
un únic esperit.
I no som dos: som u.”*

*“I miro el solc que m’ha llaurat la fe
i rega l’horta de la meva vida.
Sóc arbre ran de l’aigua, el brancam ple
de fullatge i de fruita, cor i oïda
atents a l’Esperit. Ran de la sola, el floc
d’anyells pastura l’herba fresca del Verb. El solc.”*

*“I l’home interior viu de silenci i pau.
Aquí teniu la clau
i la rel de la vida.
L’alè de l’Esperit t’hi mou d’una embranzida.
I, a través del silenci pregon, d’un espai breu,
creix, fet càntic d’amor, el rostre ardent de Déu.”*

*“He trobat una perla de gran preu:
la teva veu.*

*I em venc tot el que tinc: tot jo. Perquè tinc fam
de posseir la perla colgada en el teu camp.
Bé val deixar-ho tot per allò que no mor:
Trobar la perla en el meu cor.”*
